

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 23. januarja 2019*

(besedilo, popravljeno s sklepom z dne 14. marca 2019)

„Predhodno odločanje – Azilna politika – Merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito – Uredba (UE) št. 604/2013 – Diskrecijske klavzule – Merila ocenjevanja“

V zadevi C-661/17,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo High Court (višje sodišče, Irska) z odločbo z dne 21. novembra 2017, ki je na Sodišče prispela 27. novembra 2017, v postopku

M. A.,

S. A.,

A. Z.

proti

International Protection Appeals Tribunal,

Minister for Justice and Equality,

Attorney General,

Ireland,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi R. Silva de Lapuerta, podpredsednica Sodišča v funkciji predsednice prvega senata, J.-C. Bonichot (poročevalec), A. Arabadjiev, E. Regan in C. G. Fernlund (poročevalec), sodniki,

generalni pravobranilec: E. Tanchev,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

* Jezik postopka: angleščina.

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za M. A., S. A. in A. Z. M. de Blacam, SC, in G. O’Halloran, BL,
- za Irlande M. Browne, G. Hodge in A. Joyce, agenti, skupaj s S. J. Hillery, BL, in M. D. Conlan Smyth, SC,
- za nemško vlado T. Henze in R. Kanitz, agenta,
- za nizozemsko vlado J. Hoogveld in M. K. Bulterman, agenta,
- za vlado Združenega kraljestva C. Brodie, S. Brandon in D. Blundell, agenti, skupaj z J. Holmesom, QC,
- za Evropsko komisijo M. Wilderspin in M. Condou-Durande, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 6 in 17, člena 20(3) ter člena 27(1) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva (UL 2013, L 180, str. 31, v nadaljevanju: Uredba Dublin III).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med M. A., S. A. in A. Z. na eni strani ter International Protection Appeals Tribunal (pritožbeno sodišče za mednarodno zaščito, Irska), Minister for Justice and Equality (minister za pravosodje in enakost, Irska), Attorney General (Irska) in Ireland (Irska) na drugi glede odločitve, ki se nanaša nanje, o predaji v okviru Uredbe Dublin III.

Pravni okvir

Mednarodno pravo

Ženevska konvencija

- 3 Konvencija o statusu beguncev, podpisana v Ženevi 28. julija 1951 (Recueil des traités des Nations unies, zvezek 189, str. 150, št. 2545 (1954), v nadaljevanju: Ženevska konvencija), je začela veljati 22. aprila 1954. Dopolnjena je bila s Protokolom o statusu beguncev, ki je bil sklenjen 31. januarja 1967 v New Yorku (v nadaljevanju: Protokol iz leta 1967) in je začel veljati 4. oktobra 1967.
- 4 Pogodbenice Ženevske konvencije in Protokola iz leta 1967 so vse države članice ter tudi Republika Islandija, Kneževina Lihtenštajn, Kraljevina Norveška in Švicarska konfederacija. Evropska unija ni pogodbenica niti Ženevske konvencije niti Protokola iz leta 1967, vendar pa člen 78 PDEU in člen 18 Listine Evropske unije o temeljnih pravicah (v nadaljevanju: Listina) določata, da je pravica do azila priznana zlasti ob upoštevanju te konvencije in tega protokola.

EKČP

- 5 Evropska konvencija o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisana v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), je večstranski mednarodni sporazum, sklenjen v okviru Sveta Evrope, ki je začel veljati 3. septembra 1953. Vse članice Sveta Evrope, katerega del so vse države članice Unije, so visoke pogodbene stranke te konvencije.
- 6 Člen 3 EKČP določa, da se „[n]ikogar [...] ne sme mučiti ali nečloveško in ponižujoče z njim ravnati ali ga kaznovati“.

Pravo Unije

Listina

- 7 Člen 4 Listine določa:
- „Nihče ne sme biti podvržen mučenju ali nečloveškemu ali ponižujočemu ravnanju ali kaznovanju.“
- 8 Prvi odstavek člena 47 Listine določa:
- „Vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v tem členu.“
- 9 Člen 52(3) Listine določa:
- „Kolikor ta listina vsebuje pravice, ki ustrezajo pravicam, zagotovljenim z [EKČP], sta vsebina in obseg teh pravic enaka kot vsebina in obseg pravic, ki ju določa navedena konvencija. Ta določba ne preprečuje širšega varstva po pravu Unije.“

Uredba Dublin III

- 10 Najprej je treba spomniti, da je Amsterdamska pogodba z dne 2. oktobra 1997 v Pogodbo ES uvedla člen 63, ki je Evropski skupnosti dal pristojnost za sprejetje ukrepov, ki jih je Evropski svet priporočil na posebnem sestanku v Tampereju (Finska) 15. in 16. oktobra 1999, glede oblikovanja skupnega evropskega azilnega sistema. Sprejetje te določbe je omogočilo, da se v državah članicah, razen v Kraljevini Danski, Konvencija o določanju države, odgovorne za obravnavanje prošenj za azil, vloženih v eni od držav članic Evropskih skupnosti, podpisana v Dublinu 15. junija 1990 (UL 1997, C 254, str. 1) nadomesti z Uredbo Sveta (ES) št. 343/2003 z dne 18. februarja 2003 o vzpostavitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil, ki jo v eni od držav članic vložijo državljani tretje države (UL 2003, L 50, str. 1), ki je začela veljati 17. marca 2003. Uredba št. 343/2003 je bila nadomeščena z Uredbo Dublin III, ki je začela veljati 19. julija 2013 in je bila sprejeta na podlagi člena 78(2)(e) PDEU.
- 11 V uvodnih izjavah od 1 do 5 Uredbe Dublin III je navedeno:
- „(1) Potrebni je več vsebinskih sprememb Uredbe [št. 343/2003]. Zaradi jasnosti bi bilo treba navedeno uredbo prenoviti.
- (2) Skupna azilna politika, vključno s Skupnim evropskim azilnim sistemom, je sestavni del cilja Evropske unije, da se postopno vzpostavi območje svobode, varnosti in pravice, odprto tistim, ki so zaradi okoliščin prisiljeni zakonito iskati zaščito v Uniji.

- (3) Evropski [s]vet se je na posebnem sestanku v Tampereju 15. in 16. oktobra 1999 dogovoril o delovanju za vzpostavitev Skupnega evropskega azilnega sistema na osnovi celovite in vključujoče uporabe [Ženevske konvencije], kakor je bila dopolnjena s [Protokolom iz leta 1967], in s tem za zagotavljanje, da se nikogar ne pošlje nazaj v preganjanje, tj. spoštovanje načela nevračanja. V tem smislu in brez vpliva na merila odgovornosti, določena v tej uredbi, se države članice, ki vse spoštujejo načelo nevračanja, štejejo kot varne za državljane tretjih držav.
- (4) Sklepi iz Tampereja navajajo tudi, da bi moral ta sistem v kratkem času vključevati tudi jasen in izvedljiv način za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za azil.
- (5) Tak način bi moral temeljiti na objektivnih, poštenih merilih za zadevne države članice in osebe. Zlasti bi moral omogočati hitro določitev odgovorne države članice, da bi se zagotovil učinkovit dostop do postopkov za priznanje mednarodne zaščite in ne bi bil ogrožen cilj hitre obravnave prošenj za mednarodno zaščito.“

12 V uvodnih izjavah od 13 do 17 te uredbe je navedeno:

- „(13) V skladu s Konvencijo Združenih narodov o otrokovih pravicah iz leta 1989 in [Listino], bi morala biti največja korist otroka primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe. [...]
- (14) V skladu z [EKČP] in [Listino] bi moralo biti spoštovanje družinskega življenja primarna skrb držav članic pri uporabi te uredbe.
- (15) Skupna obravnava prošenj za mednarodno zaščito članov ene družine s strani ene same države članice zagotavlja, da se prošnje obravnavajo temeljito, da so odločitve v zvezi z njimi dosledne in da člani ene družine niso ločeni.
- (16) Za zagotovitev celovitega spoštovanja načela enotnosti družine in največje koristi otroka bi moral obstoj razmerja odvisnosti med prosilcem in njegovim otrokom, bratom ali sestro ali staršem na podlagi nosečnosti ali materinstva, zdravstvenega stanja ali visoke starosti prosilca, postati zavezujoče merilo odgovornosti. Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, bi morala tudi prisotnost družinskega člana ali sorodnika, ki lahko poskrbi zanj, na ozemlju druge države članice postati zavezujoče merilo odgovornosti.
- (17) Kateri koli državi članici bi moralo biti dovoljeno odstopanje od meril odgovornosti, zlasti iz humanitarnih razlogov in sočutja, da bi omogočili združitev z družinskimi člani, sorodniki ali katerimi koli drugimi svojci ter obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki je bila vložena v njej ali v drugi državi članici, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na zavezujoča merila iz te uredbe.“

13 V uvodnih izjavah 19, 32, 39 in 41 te uredbe je navedeno:

- „(19) Da se zagotovi učinkovita zaščita pravic zadevnih oseb, bi bilo zlasti v skladu s členom 47 [Listine] treba vzpostaviti pravne zaščitne ukrepe in pravico do učinkovitega pravnega sredstva v zvezi z odločitvijo o predaji v odgovorno državo članico. Da se zagotovi spoštovanje mednarodnega prava, bi moralo učinkovito pravno sredstvo proti takim odločitvam obsegati tako preučitev uporabe te uredbe kot tudi pravnega in dejanskega stanja v državi članici, v katero je predan prosilec.

[...]

- (32) Glede obravnavanja oseb, za katere se uporablja ta uredba, države članice zavezujejo njihove obveznosti iz instrumentov mednarodnega prava, vključno z ustrežno sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice.

[...]

(39) Ta uredba spoštuje temeljne pravice in upošteva načela, ki so zlasti priznani v [Listini]. Cilj te uredbe je zlasti zagotovitev celotnega spoštovanja pravice do azila, zajamčene s členom 18 Listine, kakor tudi pravic, priznanih v členih 1, 4, 7, 24 in 47 Listine. To uredbo bi bilo zato treba v skladu s tem tudi uporabljati.

[...]

(41) V skladu s členoma 3 in 4a(1) Protokola (št. 21) o stališču Združenega kraljestva in Irske glede območja svobode, varnosti in pravice, ki je priložen PEU in PDEU, sta obe državi članici podali uradno obvestilo, da želita sodelovati pri sprejetju in uporabi te uredbe.“

14 Člen 1 iste uredbe določa:

„V tej uredbi so določena merila in mehanizmi za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva [...].“

15 Člen 3 Uredbe Dublin III določa:

„1. Države članice obravnavajo vsako prošnjo za mednarodno zaščito državljan tretje države ali osebe brez državljanstva, ki prošnjo vloži na ozemlju katere koli izmed članic, tudi na meji ali na tranzitnem območju. Prošnjo obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III.

2. Kadar na osnovi meril iz te uredbe ni mogoče določiti nobene odgovorne države članice, je za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito odgovorna prva država članica, v kateri je bila prošnja vložena.

Kadar predaja prosilca v državo članico, ki je bila prvotno določena za odgovorno, ni mogoča zaradi utemeljene domneve, da v tej državi članici obstajajo sistemske pomanjkljivosti v zvezi z azilnim postopkom in pogoji za sprejem prosilcev, ki bi lahko povzročile nevarnost nečloveškega ali poniževalnega ravnanja v smislu člena 4 [Listine], država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, še naprej preučuje merila iz poglavja III, da bi ugotovila, ali je mogoče določiti drugo državo članico kot odgovorno.

Kadar predaja v skladu s tem odstavkom ni mogoča v nobeno državo članico, določeno na podlagi meril iz poglavja III, ali v prvo državo članico, v kateri je bila vložena prošnja, država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice, postane odgovorna država članica.

3. Vsaka država članica si pridrži pravico, da ob upoštevanju pravil in zaščitnih ukrepov iz Direktive 2013/32/EU pošlje prosilca v varno tretjo državo.“

16 Člen 6 te uredbe, naslovljen „Zaščitni ukrepi za mladoletnike“, določa:

„1. Pri izvajanju vseh postopkov iz te uredbe je primarna skrb držav članic največja korist otroka.

[...]

3. Države članice pri ocenjevanju največjih koristi otroka tesno sodelujejo med sabo in upoštevajo zlasti naslednje dejavnike:

(a) možnosti ponovne združitve družine;

[...]

4. Za namene uporabe člena 8 država članica, v kateri je mladoletnik brez spremstva vložil prošnjo za mednarodno zaščito, čim prej ustrezno ukrepa, da ugotovi, ali ima mladoletnik brez spremstva na ozemlju držav članic družinske člane, brate ali sestre ali sorodnike, pri čemer štiti največje koristi otroka.

[...]“

17 Člen 7(1) in (2) navedene uredbe, ki je v njenem poglavju III, določa:

„1. Merila za določanje odgovorne države članice se uporabljajo po vrstnem redu, v katerem so navedena v tem poglavju.

2. Država članica, odgovorna v skladu z merili iz tega poglavja, se določi na podlagi položaja, ki je obstajal, ko je prosilec prvič vložil prošnjo za mednarodno zaščito v državi članici.“

18 Člen 8(1) iste uredbe določa:

„Kadar je prosilec mladoletnik brez spremstva, je odgovorna država članica tista, kjer je zakonito prisoten družinski član ali brat ali sestra mladoletnika brez spremstva, pod pogojem, da je to v najboljšo korist mladoletnika. Kadar je prosilec poročen mladoletnik, katerega zakonec ni zakonito prisoten na ozemlju držav članic, je odgovorna država članica, kjer je zakonito prisoten oče, mati ali druga odrasla oseba, odgovorna za mladoletnika, bodisi v skladu s pravom ali prakso te države članice, ali brat ali sestra.“

19 Člen 11 Uredbe Dublin III, naslovljen „Družinski postopek“, določa:

„Kadar več družinskih članov in/ali mladoletnih neporočenih bratov ali sester hkrati vloži prošnje za mednarodno zaščito v isti državi članici ali na datume, ki so dovolj blizu, da se lahko postopki določanja odgovorne države članice opravijo skupaj, in kadar bi uporaba meril iz te uredbe pomenila njihovo ločitev, se odgovorna država članica določi na osnovi naslednjih določb:

(a) za obravnavanje prošenj za mednarodno zaščito vseh družinskih članov in/ali mladoletnih neporočenih bratov ali sester je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za sprejem največjega števila zadevnih oseb;

(b) če to ne gre, je odgovorna država članica, ki je glede na merila odgovorna za obravnavanje najstarejšega od njih.“

20 Člen 17 te uredbe, naslovljen „Diskrecijske klavzule“, se glasi:

„1. Z odstopanjem od člena 3(1) se lahko vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila iz te uredbe.

Država članica, ki se odloči, da bo prošnjo za mednarodno zaščito obravnavala v skladu s tem odstavkom, postane odgovorna država članica in prevzame obveznosti v zvezi s to odgovornostjo. [...]“

21 Člen 20(3) navedene uredbe določa:

„Za namene te uredbe je položaj mladoletnika, ki spremlja prosilca in je v skladu z opredelitvijo družinskega člana, neločljiv od položaja družinskega člana ter je predmet obravnave v državi članici, ki je odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito tega družinskega člana, tudi če mladoletnik

ni sam po sebi prosilec, če je to v največjo korist mladoletnika. Enako se obravnavajo otroci, rojeni potem, ko prosilec prispe na ozemlje držav članic, brez potrebe po sprožitvi novega postopka za njihov sprejem.“

22 Člen 27(1) iste uredbe določa:

„Prosilec ali druga oseba iz člena 18(1)(c) ali (d) ima pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitve o predaji ali ponovnega dejanskega in zakonskega [pravnega] pregleda te odločitve pred sodiščem ali razsodiščem.“

23 Člen 29(1) in (2) Uredbe Dublin III določa:

„1. Predaja prosilca [...] iz države članice, ki poda zahtevo, v odgovorno državo članico, se izvede v skladu z nacionalno zakonodajo države članice, ki poda zahtevo, po posvetu med zadevnima državama članicama, kakor hitro je to praktično izvedljivo in najkasneje v šestih mesecih [...].

[...]

2. Kadar se predaja ne opravi v roku šestih mesecev, je odgovorna država članica oproščena svoje obveznosti sprejema ali ponovnega sprejema zadevne osebe, odgovornost pa se nato prenese na državo članico, ki poda zahtevo. [...]“

24 Člen 35(1) te uredbe določa:

„Vsaka država članica nemudoma uradno obvesti Komisijo o posebnih organih, pristojnih za izpolnjevanje obveznosti iz te uredbe, ter vse njene spremembe. Države članice zagotovijo, da imajo ti organi potrebne vire za izpolnjevanje svojih nalog in zlasti za odgovarjanje v predpisanih rokih na zahteve po informacijah, zahteve za sprejem in zahteve za ponovni sprejem prosilcev.“

Irsko pravo

25 Upoštevana nacionalna zakonodaja je European Union (Dublin System) Regulations 2014 (uredba o dublinskem sistemu (Evropska unija) iz leta 2014) (SI št. 525, v nadaljevanju: nacionalna uredba). Za obravnavo zadeve so bistvene naslednje določbe.

26 Člen 2(2) nacionalne uredbe določa, da mora beseda ali izraz, ki se uporablja v tej uredbi in v Uredbi Dublin III, imeti enak pomen, kot ga ima ta beseda ali ta izraz v uredbi Unije.

27 Izraz „odločitev o predaji“ je v členu 2(1) nacionalne uredbe opredeljen kot odločitev, ki jo sprejme Refugee Applications Commissioner (komisar za begunce, Irska) v skladu z Uredbo Dublin III o predaji prosilca, pri čemer je država – v obravnavanem primeru Irska – država članica prosilka, država članica, na katero je zahteva naslovljena, pa je privolila v sprejem ali ponovni sprejem navedenega prosilca.

28 Člen 3(1) nacionalne uredbe določa, da komisar za begunce opravlja funkcije države članice, ki izvede postopek določitve odgovorne države članice, države članice prosilke in zaprosene države članice. V odstavku 2 tega člena je določeno, da minister za pravosodje in enakost opravlja funkcije države članice, ki izvede predajo.

29 V skladu s členom 3(3) nacionalne uredbe komisar za begunce opravlja vse funkcije iz člena 6 Uredbe Dublin III, ki se sklicuje na največjo korist otroka „pri izvajanju vseh postopkov iz te uredbe“.

30 V skladu s členom 6(1) nacionalne uredbe se lahko prosilec zoper odločitve o predaji pritoži.

31 Člen 6(9) nacionalne uredbe določa, da pritožbeno sodišče potrdi ali odpravi odločitev o predaji.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

32 Iz predložitvene odločbe je razvidno, da je S. A., državljanka tretje države, leta 2010 vstopila v Združeno kraljestvo s študentskim vizumom in da se ji je naslednje leto, po pridobitvi vizuma za vzdrževano osebo, pridružil M. A., prav tako državljan tretje države. A. Z., njen otrok, se je rodil v Veliki Britaniji februarja 2014. Starša sta vsako leto podaljšala svoja vizuma, dokler se izobraževalna ustanova, kjer je S. A. študirala, ni zaprla, zaradi česar se jim je veljavnost vizumov iztekla.

33 S. A. in M. A. sta nato odpotovala na Irsko, kjer sta 12. januarja 2016 zaprosila za azil. Prošnja v zvezi z otrokom je bila vključena v prošnjo njegove matere.

34 Komisar za begunce je 7. aprila 2016 Združenemu kraljestvu Velika Britanija in Severna Irsko poslal zahtevo za sprejem teh prošenj za azil na podlagi Uredbe Dublin III.

35 Ta država članica je 1. maja 2016 dala soglasje za navedeni sprejem.

36 S. A. in M. A. sta se pred komisarjem za begunce sklicevala na zdravstvene težave, s katerimi se srečuje M. A., in na dejstvo, da je otroka v zvezi z zdravstvenim problemom pregledala Health Service Executive (uprava za zdravstvene storitve, Irsko).

37 Komisar za begunce je priporočil predajo Združenemu kraljestvu, saj je v škodo S. A. in M. A. odločil, da ni treba uporabiti člena 17 Uredbe Dublin III.

38 S. A. in M. A. sta odločbo o predaji izpodbijala pred International Protection Appeals Tribunal (pritožbeno sodišče za mednarodno zaščito) predvsem na temelju omenjenega člena 17 in tožbenih razlogov, povezanih z izstopom Združenega kraljestva iz Evropske unije.

39 To sodišče je po tem, ko je ugotovilo, da ni pristojno za izvrševanje diskrecijske pravice iz člena 17, 10. januarja 2017 sklep o predaji potrdilo. Zavrnilo je tudi trditve, ki se nanašajo na izstop Združenega kraljestva iz Evropske unije, ker naj bi bila upoštevana okoliščina za presojo zakonitosti te odločbe tista, ki je obstajala v času, ko je moralo odločiti.

40 S. A. in M. A. sta nato vložila pritožbo na High Court (višje sodišče, Irsko).

41 To sodišče meni, da je za rešitev spora, ki mu je predložen, načeloma treba predhodno določiti morebitne posledice procesa izstopa Združenega kraljestva iz Unije za dublinski sistem.

42 Poleg tega navaja, da morajo imeti izrazi, uporabljeni v nacionalni uredbi, ki ustrezajo izrazom iz Uredbe Dublin III, enak pomen kot zadnjenavedeni. Iz tega torej sklepa, da je za rešitev spora, ki ga obravnava, potrebna razlaga zadnjenavedene uredbe.

43 V teh okoliščinah je High Court (višje sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:

„1. Ali nacionalni nosilec odločanja – v okviru predaje prosilca za zaščito v skladu z Uredbo [Dublin III] Združenemu kraljestvu – pri obravnavanju vseh vprašanj, ki se pojavljajo v zvezi z diskrecijsko pravico iz člena 17 [te uredbe], in/ali vseh vprašanj glede varstva temeljnih pravic v Združenem kraljestvu ne sme upoštevati okoliščin, kakor obstajajo v času takega obravnavanja v zvezi s predlaganim izstopom Združenega kraljestva iz Unije?

2. Ali pojem ‚država članica, ki izvede postopek določanja odgovorne države članice‘ iz Uredbe [Dublin III] zajema možnost te države članice uporabiti pristojnost, priznано ali podeljeno s členom 17 te uredbe?
3. Ali funkcije države članice na podlagi člena 6 Uredbe [Dublin III] vključujejo pristojnost, priznано ali podeljeno s členom 17 te uredbe?
4. Ali se pojem ‚učinkovito pravno sredstvo‘ uporablja za prvostopenjsko odločitev, sprejeto na podlagi člena 17 Uredbe [Dublin III], tako da mora biti zoper tako odločitev na voljo pritožba ali enakovredno pravno sredstvo in/ali tako da bi bilo treba nacionalno zakonodajo, ki določa pritožbeni postopek zoper prvostopenjsko odločitev na podlagi uredbe, razlagati tako, da zajema pritožbo zoper odločitev na podlagi člena 17?
5. Ali člen 20(3) Uredbe [Dublin III] učinkuje tako, da nacionalnemu nosilcu odločanja v primeru neobstoja dokazov za zavrnitev domneve, da je v največji koristi otroka, da se njegov položaj obravnava kot neločljivo povezan s položajem njegovih staršev, ni treba obravnavati take največje koristi ločeno od zadeve staršev kot ločeno vprašanje ali kot izhodišče za obravnavo, ali naj se predaja izvede?“

Postopek pred Sodiščem

- 44 Predložitveno sodišče je predlagalo, naj se ta zadeva obravnava po nujnem postopku predhodnega odločanja, določenem v členu 23a Statuta Sodišča Evropske unije. Podredno je to sodišče predlagalo, naj se zadeva obravnava po hitrem postopku na podlagi člena 105(1) Poslovnika Sodišča.
- 45 Kar zadeva, prvič, predlog v zvezi z nujnim postopkom predhodnega odločanja, je Sodišče 4. decembra 2017 na predlog sodnika poročevalca in po opredelitvi generalnega pravobranilca odločilo, da predlogu ne ugodí.
- 46 Kar zadeva, drugič, predlog, naj se zadeva obravnava po hitrem postopku, določenem v členu 105(1) Poslovnika Sodišča, je predsednik Sodišča s sklepom z dne 20. decembra 2017, M. A. in drugi (C-661/17, neobjavljen, EU:C:2017:1024), odločil, da ga zavrne.

Vprašanja za predhodno odločanje

Dopustnost

- 47 Irska trdi, da je treba, ker pravne posledice morebitnega izstopa Združenega kraljestva iz Unije še niso znane, vprašanja o takih posledicah šteti za hipotetična. Vsaka odločitev, ki bi jo Sodišče lahko sprejelo na tej stopnji v zvezi s položajem, ki bo nastopil po datumu, ko bo ta država članica predvidoma prenehala biti država članica Unije, naj bi bila zato hipotetična. V skladu z ustaljeno sodno prakso (sodba z dne 27. februarja 2014, Pohotovost, C-470/12, EU:C:2014:101, točki 27 in 29 ter navedena sodna praksa) pa Sodišče ne daje odgovorov na hipotetična ali posvetovalna vprašanja.
- 48 V zvezi s tem je treba spomniti, da je v skladu z ustaljeno sodno prakso postopek, uveden s členom 267 PDEU, instrument sodelovanja med Sodiščem in nacionalnimi sodišči, s katerim prvo zagotavlja drugim razlago prava Unije, ki jo potrebujejo za rešitev spora, ki ga obravnavajo (sodba z dne 8. decembra 2016, Eurosaneamientos in drugi, C-532/15 in C-538/15, EU:C:2016:932, točka 26 in navedena sodna praksa).

- 49 V okviru tega sodelovanja le nacionalno sodišče, ki odloča o sporu in ki mora prevzeti odgovornost za sodno odločitev, ob upoštevanju posebnosti zadeve presodi potrebo po izdaji predhodne odločbe, da bi lahko izdalo sodbo, in tudi upoštevnost vprašanj, ki jih predloži Sodišču. Kadar se predložena vprašanja nanašajo na razlago prava Unije, je Sodišče torej načeloma dolžno odločati (sodba z dne 8. decembra 2016, Eurosaneamientos in drugi, C-532/15 in C-538/15, EU:C:2016:932, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 50 Za vprašanja o razlagi prava Unije, ki jih postavi nacionalno sodišče v pravnem in dejanskem okviru, za opredelitev katerega je samo odgovorno in katerega pravilnost ni predmet presoje Sodišča, zato velja domneva upoštevnosti. Sodišče lahko predlog nacionalnega sodišča zavrže samo, če je očitno, da zahtevana razlaga prava Unije nima nobene zveze z dejanskim stanjem ali predmetom spora v postopku v glavni stvari, če je problem hipotetičen ali če Sodišče nima na voljo dejanskih in pravnih elementov, da bi lahko na postavljena vprašanja dalo koristne odgovore (sodba z dne 8. decembra 2016, Eurosaneamientos in drugi, C-532/15 in C-538/15, EU:C:2016:932, točka 28 in navedena sodna praksa).
- 51 V obravnavanem primeru je treba poudariti, da je predložitveno sodišče podrobno pojasnilo razlog, iz katerega meni, da je za odločitev v sporu, ki mu je bil predložen, treba analizirati posledice, ki bi jih lahko imel morebitni izstop Združenega kraljestva iz Unije v okviru Uredbe Dublin III.
- 52 V teh okoliščinah se razlaga, za katero je zaprosilo predložitveno sodišče, ne zdi nepomembna za rešitev spora, ki mu je predložen. Zato je treba na vprašanja, ki jih je postavilo High Court (višje sodišče), odgovoriti.

Vsebinska presoja

Prvo vprašanje

- 53 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 17(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da okoliščina, da je država članica, ki je bila določena kot „odgovorna“ v smislu te uredbe, predložila uradno obvestilo o nameri za izstop iz Unije v skladu s členom 50 PEU, državo članico, ki izvede ta postopek določitve, zavezuje, da ob uporabi diskrecijske klavzule iz tega člena 17(1) sama obravnava zadevno prošnjo za zaščito.
- 54 V zvezi s tem je treba spomniti, da posledica tega uradnega obvestila ni opustitev uporabe prava Unije v državi članici, ki je predložila uradno obvestilo o nameri za izstop iz Unije v skladu s členom 50 PEU, in zato to pravo v tej državi v celoti ostane v veljavi do njenega dejanskega izstopa iz Unije (sodba z dne 19. septembra 2018, RO, C-327/18 PPU, EU:C:2018:733, točka 45).
- 55 Kot je bilo navedeno v točki 10 te sodbe, je bila Uredba št. 343/2003 nadomeščena z Uredbo Dublin III. Glede diskrecijske klavzule iz člena 17(1) Uredbe Dublin III je Sodišče že pojasnilo, da se besedilo te določbe v bistvu ujema z besedilom klavzule suverenosti, ki jo je vseboval člen 3(2) Uredbe št. 343/2003, razlago katerega je zato mogoče prenesti tudi na člen 17(1) Uredbe Dublin III (sodba z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, točka 53).
- 56 V skladu s členom 3(1) Uredbe Dublin III prošnjo za azil obravnava ena sama država članica, in sicer tista, ki je za to odgovorna glede na merila iz poglavja III te uredbe.
- 57 Člen 17(1) navedene uredbe določa, da se lahko z odstopanjem od navedenega člena 3(1) vsaka država članica odloči, da obravnava prošnjo za mednarodno zaščito, ki jo v njej vloži državljani tretje države ali oseba brez državljanstva, tudi če glede na ta merila tako obravnavanje ni njena odgovornost.

- 58 Iz besedila člena 17(1) Uredbe Dublin III jasno izhaja, da je ta določba dispozitivna, saj odločitev o obravnavi prošnje za mednarodno zaščito prepušča diskreciji posamezne države članice, ki ji je predložena, tudi če tako obravnavanje ni njena odgovornost glede na merila za določitev odgovorne države članice, ki so opredeljena v tej uredbi. Za uporabo te možnosti poleg tega ne velja noben poseben pogoj (glej v tem smislu sodbo z dne 30. maja 2013, Halaf, C-528/11, EU:C:2013:342, točka 36). Namen te možnosti je vsaki državi članici omogočiti, da se na podlagi političnih, humanitarnih ali praktičnih preudarkov suvereno odloči, da bo obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, tudi če na podlagi meril iz navedene uredbe zanjo ni odgovorna (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2018, Fathi, C-56/17, EU:C:2018:803, točka 53).
- 59 Glede na obseg diskrecijske pravice, ki je tako dana državam članicam, mora zadevna država članica določiti okoliščine, v katerih želi uporabiti možnost, ki jo določa diskrecijska klavzula iz člena 17(1) Uredbe Dublin III, in se strinjati, da bo sama obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, za katero na podlagi meril, opredeljenih s to uredbo, ni odgovorna.
- 60 Ta ugotovitev je poleg tega skladna, prvič, s sodno prakso Sodišča v zvezi z dispozitivnimi določbami, v skladu s katero te določbe državam članicam priznavajo široko diskrecijsko pravico (sodba z dne 10. decembra 2013, Abdullahi, C-394/12, EU:C:2013:813, točka 57 in navedena sodna praksa), in drugič, s ciljem navedenega člena 17(1), ki je ohranitev pristojnosti držav članic pri izvrševanju pravice do priznanja mednarodne zaščite (sodba z dne 5. julija 2018, X, C-213/17, EU:C:2018:538, točka 61 in navedena sodna praksa).
- 61 Glede na vse prej navedene preudarke je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 17(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da okoliščina, da je država članica, ki je bila določena kot „odgovorna“ v smislu te uredbe, predložila uradno obvestilo o nameri za izstop iz Unije v skladu s členom 50 PEU, države članice, ki izvede ta postopek določitve, ne zavezuje, da ob uporabi diskrecijske klavzule iz člena 17(1) zadevno prošnjo za zaščito obravnava sama.

Drugo vprašanje

- 62 Iz elementov spisa, ki ga ima na voljo Sodišče, je razvidno, da drugo vprašanje temelji na predpostavki, da je na Irskem komisar za begunce tisti, ki na podlagi meril, opredeljenih z Uredbo Dublin III, izvede postopek določanja odgovorne države članice, medtem ko o uveljavljanju diskrecijske klavzule iz člena 17(1) te uredbe odloči minister za pravosodje in enakost.
- 63 V teh okoliščinah je treba šteti, da predložitveno sodišče z drugim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba Uredbo Dublin III razlagati tako, da nalaga, da določitev odgovorne države na podlagi meril, opredeljenih s to uredbo, in uveljavljanje diskrecijske klavzule iz člena 17(1) navedene uredbe zagotovi isti nacionalni organ.
- 64 Najprej je treba spomniti, da iz sodne prakse Sodišča izhaja, da je diskrecijska pravica, poverjena državam članicam s členom 17(1) Uredbe Dublin III, sestavni del meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za prošnjo za azil, določenih s to uredbo. Tako se z odločitvijo, ki jo država članica na podlagi te določbe sprejme o tem, ali bo obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, za katero na podlagi meril iz poglavja III navedene uredbe ni odgovorna, izvaja pravo Unije (glej v tem smislu sodbo z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, točka 53 in navedena sodna praksa).
- 65 Dalje, ugotoviti je treba, da Uredba Dublin III kljub temu ne vsebuje nobene določbe o tem, kateri organ sprejme odločitev v skladu z merili, opredeljenimi v tej uredbi o določitvi odgovorne države članice, ali na podlagi diskrecijske klavzule iz člena 17(1) navedene uredbe. V tej uredbi niti ni navedeno, ali bi morala država članica breme uporabe takih meril in uporabe te diskrecijske klavzule zaupati istemu organu.

- 66 Nasprotno pa člen 35(1) Uredbe Dublin III določa, da vsaka država članica nemudoma uradno obvesti Komisijo o posebnih „organih, pristojnih“ za izpolnjevanje obveznosti iz te uredbe, ter o vseh spremembah, ki zadevajo te organe.
- 67 Iz besedila te določbe izhaja, prvič, da mora država članica določiti, kateri nacionalni organi so pristojni za izvajanje Uredbe Dublin III. Drugič, izraz „[pristojni] organi“ iz člena 35 pomeni, da lahko država članica zaupa nalogo uporabe meril, določenih s to uredbo, v zvezi z določitvijo odgovorne države članice in nalogo uporabe „diskrecijske klavzule“ iz člena 17(1) navedene uredbe različnim organom.
- 68 To ocena je podprta tudi z drugimi določbami Uredbe Dublin III, kot so njeni člen 4(1), člen 20(2) in (4) ali člen 21(3), v katerih so bili uporabljeni izrazi „njeni pristojni organi“, „pristojni organ“, „pristojnega organa zadevne države članice“, „pristojnemu organu države članice“ ali „organu države članice, na katero je naslovljena zahteva“.
- 69 Glede na vse prej navedene preudarke je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba Uredbo Dublin III razlagati tako, da ne nalaga, da isti nacionalni organ določi državo, odgovorno na podlagi meril, opredeljenih s to uredbo, in odloči o uveljavljanju diskrecijske klavzule iz člena 17(1) navedene uredbe.

Tretje vprašanje

- 70 Predložitveno sodišče s tretjim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 6(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da državi članici, ki na podlagi meril, opredeljenih v tej uredbi, ni odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, nalaga, naj upošteva največjo korist otroka in naj to prošnjo na podlagi člena 17(1) navedene uredbe obravnava sama.
- 71 Ker že iz točk 58 in 59 te sodbe izhaja, da za uporabo možnosti, ki jo imajo države članice na podlagi diskrecijske klavzule iz člena 17(1) Uredbe Dublin III, ne velja noben poseben pogoj ter da mora načeloma vsaka država članica določiti okoliščine, v katerih želi to možnost uporabiti, in se strinjati, da bo sama obravnavala prošnjo za mednarodno zaščito, za katero na podlagi meril, opredeljenih s to uredbo, ni odgovorna, je treba ugotoviti, da preudarki o največji koristi otroka ne morejo države članice zavezati k uporabi navedene možnosti in k temu, da prošnjo, za katero ni odgovorna, obravnava sama.
- 72 Iz tega izhaja, da je člen 6(1) Uredbe Dublin III treba razlagati tako, da državi članici, ki na podlagi meril, opredeljenih v tej uredbi, ni odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, ne nalaga, naj upošteva največjo korist otroka in naj to prošnjo na podlagi člena 17(1) navedene uredbe obravnava sama.

Četrto vprašanje

- 73 Predložitveno sodišče s četrnim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 27(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da nalaga določitev pravnega sredstva zoper odločitve o neuporabi možnosti iz člena 17(1) te uredbe.
- 74 Člen 27(1) Uredbe Dublin III določa, da ima prosilec za mednarodno zaščito pravico do učinkovitega pravnega sredstva v obliki pritožbe zoper odločitve o predaji ali v obliki ponovnega dejanskega in pravnega pregleda te odločitve pred sodiščem ali rzsodiščem.
- 75 Ta člen tako ne določa izrecno pravnega sredstva zoper odločitve o neuporabi možnosti iz člena 17(1) te uredbe.

- 76 Poleg tega cilj hitre obravnave prošelj za mednarodno zaščito in zlasti določitve odgovorne države članice, ki temelji na postopku, določenem z Uredbo Dublin III, na katerega je opozorjeno v uvodni izjavi 5 te uredbe, zahteva, naj se število pravnih sredstev ne poveča.
- 77 Res je, da je načelo učinkovitega sodnega varstva splošno načelo prava Unije, ki je zdaj izraženo v členu 47 Listine (sodba z dne 10. julija 2014, Telefónica in Telefónica de España/Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, točka 40 in navedena sodna praksa) in ki določa, da ima vsakdo, ki so mu kršene pravice in svoboščine, zagotovljene s pravom Unije, pravico do učinkovitega pravnega sredstva pred sodiščem v skladu s pogoji, določenimi v navedenem členu.
- 78 Če pa država članica uporabo diskrecijske klavzule iz člena 17(1) Uredbe Dublin III zavrne, mora ta država članica nujno sprejeti odločitev o predaji. Zavrnitev uporabe te klavzule s strani države članice bi se lahko po potrebi izpodbijala ob vložitvi pritožbe zoper odločitev o predaji.
- 79 Zato je treba člen 27(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da ne zahteva določitve pravnega sredstva zoper odločitev o neuporabi možnosti iz člena 17(1) iste uredbe, brez poseganja v možnost, da se ta odločitev izpodbija s pritožbo zoper odločitev o predaji.
- 80 Poleg tega in za to, da se predložitvenemu sodišču da koristen odgovor, ker so postavljena vprašanja v tem primeru povezana z uradnim obvestilom države članice, ki je bila določena kot odgovorna na podlagi meril, opredeljenih v Uredbi Dublin III, da namerava izstopiti iz Unije v skladu s členom 50 PEU, je treba navesti, da posledica tega uradnega obvestila, kot izhaja iz točke 54 te sodbe, ni opustitev uporabe prava Unije v tej državi članici in da zato to pravo, katerega sestavni del je skupni evropski azilni sistem, ter medsebojno zaupanje in domneva, da države članice spoštujejo temeljne pravice, v navedeni državi v celoti ostanejo v veljavi do njenega dejanskega izstopa iz Unije.
- 81 Prav tako je treba dodati, da v skladu s sodno prakso Sodišča predaje prosilca v takšno državo članico ni mogoče opraviti, če obstaja utemeljena domneva, da bi ta predaja povzročila dejansko nevarnost, da bi se v tej državi članici s prosilcem ravnalo nečloveško ali ponižujoče v smislu člena 4 Listine (sodba z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, točka 65).
- 82 V zvezi s tem je treba poudariti, da se ne more šteti, da bi taka predaja sama po sebi zadevno osebo izpostavila takšnemu tveganju.
- 83 V zvezi s tem je treba poudariti, prvič, da je bil skupni evropski azilni sistem zasnovan v okviru, na podlagi katerega je mogoče domnevati, da vse države, ki sodelujejo v njem – bodisi države članice bodisi tretje države – spoštujejo temeljne pravice, vključno s pravicami, ki temeljijo na Ženevski konvenciji in Protokolu iz leta 1967, kot je načelo nevračanja, ter na EKČP, in da si zato lahko te države članice v zvezi s spoštovanjem teh temeljnih pravic medsebojno zaupajo (glej v tem smislu sodbo z dne 21. decembra 2011, N. S. in drugi, C-411/10 in C-493/10, EU:C:2011:865, točka 78), pri čemer so vse te države poleg tega, kot je navedeno v točkah od 3 do 5 te sodbe, tako pogodbenice Ženevske konvencije in Protokola iz leta 1967 kot tudi EKČP.
- 84 Drugič, glede temeljnih pravic, ki so priznane prosilcu za mednarodno zaščito, poleg kodifikacije – v členu 3(2) Uredbe Dublin III – sodne prakse Sodišča v zvezi s sistemskimi pomanjkljivostmi azilnega postopka in pogojev za sprejem prosilcev v državi članici, ki je bila določena kot odgovorna v smislu te uredbe, države članice – kot je razvidno iz uvodnih izjav 32 in 39 navedene uredbe – pri uporabi te uredbe prav tako zavezujeta sodna praksa Evropskega sodišča za človekove pravice in člen 4 Listine (sodba z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, točka 63). Ker navedeni člen 4 ustreza členu 3 EKČP, ima prepoved nečloveškega ali ponižujočega ravnanja iz prvonavedenega člena v skladu s členom 52(3) Listine enak pomen in obseg, kot ga določa ta konvencija (glej v tem smislu sodbo z dne 16. februarja 2017, C. K. in drugi, C-578/16 PPU, EU:C:2017:127, točka 67).

- 85 Tretjič, kot je bilo navedeno v točki 83 te sodbe, ker so države članice pogodbenice Ženevske konvencije in Protokola iz leta 1967 ter EKČP, dveh mednarodnih sporazumov, na katerih temelji ta skupni evropski azilni sistem, nadaljnja udeležba države članice v teh konvencijah in tem protokolu ni povezana z njenim članstvom v Uniji. Iz tega sledi, da odločitev države članice, da izstopi iz Unije, ne vpliva na njene obveznosti spoštovati Ženevsko konvencijo in Protokol iz leta 1967, vključno z načelom nevračanja, kot tudi člen 3 EKČP.
- 86 Glede na vse prej navedene preudarke je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 27(1) Uredbe Dublin III razlagati tako, da ne nalaga določitev pravnega sredstva zoper odločitev o neuporabi možnosti iz člena 17(1) te uredbe, brez poseganja v možnost, da se ta odločitev izpodbija s pritožbo zoper odločitev o predaji.

Peto vprašanje

- 87 Predložitveno sodišče s petim vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 20(3) Uredbe Dublin III razlagati tako, da če ni nasprotnega dokaza, ta določba vzpostavlja domnevo, da je v največjo korist otroka, da se položaj tega otroka obravnava kot neločljivo povezan s položajem njegovih staršev.
- 88 Ugotoviti je treba, da je iz besedila člena 20(3) Uredbe Dublin III jasno razvidno, da je tako. Iz tega sledi, da je treba le, če se ugotovi, da taka obravnava, ki je bila opravljena skupaj z obravnavo položaja otrokovih staršev, ni v največji koristi tega otroka, položaj slednjega obravnavati ločeno od položaja njegovih staršev.
- 89 Ta ugotovitev je v skladu z uvodnimi izjavami od 14 do 16 ter med drugim tudi s členom 6(3)(a) in (4), členom 8(1) ter členom 11 Uredbe Dublin III. Iz teh določb izhaja, da je spoštovanje družinskega življenja, in zlasti ohranjanje enotnosti družine, načeloma v največji koristi otroka.
- 90 Glede na vse prej navedene preudarke je treba na peto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 20(3) Uredbe Dublin III razlagati tako, da če ni nasprotnega dokaza, ta določba vzpostavlja domnevo, da je v največjo korist otroka, da se položaj tega otroka obravnava kot neločljivo povezan s položajem njegovih staršev.

Stroški

- 91 Ker je ta postopek za stranke v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

- Člen 17(1) Uredbe (EU) št. 604/2013 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 26. junija 2013 o določitvi meril in mehanizmov za določitev države članice, odgovorne za obravnavanje prošnje za mednarodno zaščito, ki jo v eni od držav članic vloži državljan tretje države ali oseba brez državljanstva, je treba razlagati tako, da okoliščina, da je država članica, ki je bila določena kot „odgovorna“ v smislu te uredbe, predložila uradno obvestilo o nameri za izstop iz Evropske unije v skladu s členom 50 PEU, države članice, ki izvede ta postopek določitve, ne zavezuje, da ob uporabi diskrecijske klavzule iz člena 17(1) zadevno prošnjo za zaščito obravnava sama.**
- Uredbo št. 604/2013 je treba razlagati tako, da ne nalaga, da isti nacionalni organ določi odgovorno državo na podlagi meril, opredeljenih s to uredbo, in odloči o uveljavljanju diskrecijske klavzule iz člena 17(1) navedene uredbe.**

3. Člen 6(1) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da državi članici, ki na podlagi meril, opredeljenih v tej uredbi, ni odgovorna za obravnavo prošnje za mednarodno zaščito, ne nalaga, naj upošteva največjo korist otroka in naj to prošnjo na podlagi člena 17(1) navedene uredbe obravnava sama.
4. Člen 27(1) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da ne nalaga določitve pravnega sredstva zoper odločitev o neuporabi možnosti iz člena 17(1) te uredbe, brez poseganja možnost, da se ta odločitev izpodbija s pritožbo zoper odločitev o predaji.
5. Člen 20(3) Uredbe št. 604/2013 je treba razlagati tako, da če ni nasprotnega dokaza, ta določba vzpostavlja domnevo, da je v največjo korist otroka, da se položaj tega otroka obravnava kot neločljivo povezan s položajem njegovih staršev.

Podpisi